

Alfons Cervera*

Cultura i llibertat: Un conte xinès

«Tenia moltes ganes de demostrar els avantatges que em proporcionava el fet de no ser vist». Més o menys, açò ve a dir l'*home invisible* de H. G. Wells. Més o menys, pense jo, açò és el que al llarg de molt de temps deu haver pensat el regidor de Cultura de l'Ajuntament de València, senyor Roberto Cantos. Però ha passat que, una volta més, aquest personatge que tant parla de vessaments de sang com d'enamoraments regionalistes pintats a la cera, va botar de bell nou a la palestra posant a caldo el lapsus d'una funcionària municipal que havia escrit «català» on havia de posar, segons el reglament, «la nostra llengua».

I aquesta nova eixida de to de González Lizondo ha pillat en pilota viva el regidor invisible i l'ha obligat (?) a posar-se les benes, igual que fa el protagonista de Wells, i a buscar asil en el lament i els mil perdons demanats als seus companys de consistori, companys que no van tardar a exigir els caps i el que calgués dels responsables de lapsus tan «canalla». I el cap, de moment sols el de Carme Botello, es posava en safata de vergonya per tal de tranquil·litzar els voltors esperpèntics, abillats amb el blau rabiós dels qui no volen entendre que la història d'un poble no es pot fer a base d'amollar la bava de l'amenaça, ni de mastegar insults, ni de prémer el gallet de la intransigència contra els qui no pensen com ells diuen que cal pensar.

Per això, ni més ni menys, s'ha produït, dies passats, la meua dimissió del jurat del premi «Ciutat de València» de poesia en castellà. Cap política cultural no pot estar pendent d'un fil tan prim com el que s'ha demostrat amb motiu de tot el que ha succeït la setmana passada. Ja no hi estava en joc, únicament, el possible expedient a la periodista del Gabi-

net de Comunicació de l'Ajuntament de València, sinó una cosa molt més complexa: cap cultura no pot començar en l'ambigüitat dels seus plantejaments, seguir fins a trobar la cridòria intransigent dels qui se'n burlen i acollir l'envit amb la por, la plorera i la petició absurda d'indulgència. I a l'Ajuntament de València, desgraciadament, la política cultural és aquella on conflueixen la por i els monstres de la desraó, on la il·lusió, com deia Baudrillard, no existeix perquè traspua misèria i abandonament, on, a la fi, un home invisible s'ha fet l'harakiri sols perquè des de «l'altra banda» (que cada volta és menys «altra» i més «la mateixa») algú li va dir que la paraula «català», en aquesta ciutat estranya, s'escriu amb lletres de sang.

Per això me'n vaig anar. Per això, segurament, trigaré bastant a tornar, si me'n parlen, a un jurat dels premis «Ciutat de València». Per això, seguiré pensant que l'única política cultural possible a l'Ajuntament de València ha de passar per no plegar-se a la irracionalitat de les amenaces o, si és cert que la relació de forces tantes coses impossibilita, doncs que la cultura (?) la inventen els qui enarboren l'estendard de la intolerància i la pinten del color que els vinga de gust.

Com deia Dante, «ací és convenient que cadascú done l'empenta que puga a la seua barca, amb la seua vela i el seu rem». Jo, deixant un dels jurats d'aquells premis, crec haver impulsat una proposta coherent amb l'única cultura possible: aquella que no ha de conèixer, per molt que alguns hi continuen estant en contra, cap límit a la seua condició alliberadora dels pobles i la seua gent. □

* Escriptor. Únic membre dimissionari del jurat dels Premis «Ciutat de València».